

XX. ÉVF. 1919. 2. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA
A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OUTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 5 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephanum nyomda r. s

TARTALOM: Dr. Liebner János: Gyertyaszentelésre. — Dr. Várkonyi Fidél: Pazzi szent Magdolna. II. — Eöri János: Aquinói szent Tamás írásai az Oltáriszentségről. — Krónika. — Oltáregyleti élet. — Kimutatás.

Igaz katolikus vagy-e? Irta: Jámbor László S. J. A Kiskönyvtár ismét gyarapodott két számmal: Jámbor László jézustársasági atya füzetkékével. Felveti a kérdést — amelyet minden katolikusnak is kérdeznie kell önmagától — meg is adja rá a feleletet: jó katolikus az, aki megtartja a péntekét, vasárnapját és husvétját. Ezt fejti ki a füzetkékben gyönyörű példákkal illusztrálva, mely példák azokat, kik eddig is jó katolikusok voltak, megerősítik hitükben, akik talán egyben-másban tévedtek, tévedésükből az igazság útjára vezetik. Minden rendű és rangú megtalálja benne a saját életére vonatkozó irányelvet a három kérdést illetőleg, a művelt épügy, mint az egyszerű nép s épen ezért szükséges, hogy ez a kis könyv a Kiskönyvtár többi 23 számával együtt ne hiányozék egy katolikus családban sem. Ára 80 fillér. A régi számoknál egyes szám ára 20 fillér, kettős szám ára 40 fillér. Kapható: Budapest, VIII., Horánszky-u. 20. (Mária-kongregáció.)

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában

(IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre	5.—
„ „ egyes példány	—40
„ „ teljes évf. utolsó	4.—
„ „ „ „ régebbi	3.—
Az Oltáregyesület Utmutatója	1.80
„ Vezérkönyve kötve	1.—
„ felvételi füzetek ...	—06
„ érme oxidált ...	3.—
„ félszázados története	2.—
Litánia (latin szöveggel)	—06
Litánia Szent Józsefről	—05
Elmékedések. Nádasdy M.	6.—
Havi magány. Nádasdy M.	5.—
Pelletier Eufrazia M. Anya	1.—

Sötét lapok, fényes lapok	1.—
Szent Zita. Reiner Irma	4.— és 1.50

II. Gyermek részére:

Jézusom Örömom folyóirat előfizetés egy évre	3.—
„ „ „ egyes példány	—20
Jézusom Örömom folyóirat 1916—7. évi teljes évfolyam évfolyamonként	1.50
Kis Örökimádás imakönyv	—80
Fehér Liliom	—10
Pápai áldás levelezőlap	—04
Euch. Gyerm. Szöv.-i zászló lev.-lap	—36
Euch. Gyerm. Szöv.-i éremszalag gyermekeknek	—10
Euch. Gyerm. Szöv.-i éremszalag ifjak és leányoknak	—20

ÖRÖKI MÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

~ Gyertyaszentelésre ~

VALAMI szép szokás az Egyházban, hogy mindent meg tud és meg akar szentelni. Megszenteli az embert: a testét, melyről azt tanítja, hogy a Szentlélek Úristen élő temploma; a lelkét, mely a Krisztus békéjének lakóhelye; megszenteli tartózkodási helyét, a házat; a földet, melyből élünk, az élelmet, mellyel táplálkozunk; a templomot, ahol a Teremtőnek szolgálunk; megszenteli a betegágyat, a kórtermet is áldásával, sőt a koporsót is, melyben örök nyugalomra térünk s a temető hantját is. És talán kevesen tudják, hogy meg tudja és szokta szentelni a beteg orvosságát csakúgy, mint a távirót, a vonatot és a hajót, a repülőgépet csakúgy, mint a zászlót, melyre elveinket írjuk, a kardot, mellyel a hazai röögöt védjük, az istállót, melybe barmodat kötöd, a kutat, honnét vizet merítesz! Megáld, megszentel mindent. Február másodikán gyertyákat szentel.

Szép, mélyértelmű ünnepség a gyertyaszentelés, szép, mélységes értelmű annak, aki megérti. És miért éppen *gyertyát* szentelnek ezen a napon és nem mást? Mi összefüggés van a szent Szűz templomlátogatása s áldozata, meg a gyertyaszentelés között?

Megmondom. Figyelj!

Ha szent János evangéliumát olvasod, ott mindjárt az elején azt fogod találni: «Az igazi *világosság* volt Ő, mely *fényét veti* minden emberre, aki a világba jő». És ezt a Krisztusról mondja.

S ha odébb fordítasz, olvasni fogod azt, amit Krisztus magáról beszél: «Aki engem követ, az nem jár sötétségben, hanem az élet *világossága* lesz benne», majd később megint: «Amíg a *világosságot* látjátok, addig bizzatok, higgyetek a *világosságban*, hogy a *világosság* gyermekei legyetek». S mikor az evangélista Páthmos szigetén látnoki szemmel a jövődő jobb haza felé tekint s leírja, amit ott lát: a nagy fényességet, mely a trón alól kitör, megmondja azt is, hogy honnét a fény: «Lucerna eius est agnus»: a bárány az, melynek *fénye* világít. S mikor az Egyház Krisztusában fölismeri a simeoni jövődőlés *világosságát*, mely

a népek *megvilágítására* küldetett az Atyától, ennek a nagy napnak emlékeztetését, amelyen az Üdvözítő először fogadta a külvilág hódolatát a jeruzsálemi templomban s amelyen így a *világosság megnyilatkozott*, legmegfelelőbbben abban véli kifejezésre juttatni, hogy az évfordulón — gyertyákat szentel. Így tesz tanuságot a szüzi méhecskék tiszta viasztermékéből született *Lángban* való hitéről; a Szűz méhéből áradó *Tűzfényben* való alázatos hitéről — credo — hiszek a Jézus Krisztusban, aki Deus de Deo, Lumen de Lumine: *az Isten fényességéből szakadt mennybéli világosság.*

Szép, mélységes felfogása a szüzi tisztaságnak s az abból való krisztusi születésnek; imádó megbecsülése a *Lángnak*, mely mint *Mózes tűzoszlopa* világít életünk útjain.

Ugyanezen gondolatokkal ékes a nagyszombat-reggeli husvétii gyertyaszentelés, mikor az Egyház szerpapja boldog meggyőződéssel éneklí az «Exsultet» remek dallamában: «Alitur enim liquantibus ceris, quas in substantiam pretiosae huius lampadis apud mater eduxit» s amint akkor kifejezésre juttatja kérését, hogy a «világosságot hordozó Krisztus megszülessék a mi szívünkben», a Krisztus, akit a betlehemi csillag csodásan feltűnő fénye jelképez, úgy könyörög a gyertyaszentelésnél február másodikán is, hogy az isteni szeretet édes lángjaitól tüzet fogjon lelkünk, hogy eloszoljanak a bűn ködétől elhomályosított szemekről a fátylak s megismerjük, hogy ez az igaz élet: szeretni tetterős, igazi szeretettel az Atyát s akit küldött: a Krisztus Jézust.

Ezt az *égő tüzet* hozta a földre az Úr Jézus s «azt akarja, hogy égjen». Ez az az *égből lehulló tűz*, mely Elizeus áldozatát meggyújtotta, melyet a pünkösdi Lélek hozott, hogy a szívek jeges kérgét megolvassza, hogy a lelkek tapogatózó nehéz útjain világítson, hogy a régi korhadt sebeket tüzével kiégesse.

Ezért szentelnek gyertyát a Krisztus bemutatásának ünnepén!

De másért is.

Az áldozat a saját magunkéból való adás, a saját magunkéból való Istennek ajánlás s hogy ezt láthatólag jelképezzük, attól külsőleg is megválnunk, sőt egyenesen megsemmisítjük, az emberi használattól elvonjuk, mintha az Isten keze elfogadta s elragadta volna tőlünk. S minél nehezebb az adás, minél fájóbb a tőle való elszakadás, annál értékesebb, annál jobb és nagyobb az áldozat, mert annál jobban kitűnik az önszeretetet felülmúló isteni szeretetnek fölemelkedettsége. Mikor az isteni szeretetnek nagysága olyan, hogy szinte elégünk benne, akkor már tökéletes az áldozat, mint a Krisztusé, mert nemcsak a *magunkéból* adunk, hanem *önmagunkat* adjuk, teljesen, örömteljes szenvedéssel. Örömmel, mert elértük, amit akartunk, a teljes odaadást: szenvedéssel, mert

aki az Istent szereti, az vele szenved el minden fájdalmat és minden bánatódást.

A nemes belga de Hemptinne grófról olvastam («Mehr Liebe»), hogy mikor fia, a szentéletű P. Pius de Hemptinne 26 esztendőskorában örökre lezárta ifjú szemeit, a halottas ágyánál térdreborult és zokogva mondta: «imádkozzuk el a Te Deumot, melyet fiam most először énekelhet az égben». Az áldozat már maga is égett, mint áldozó.

Ezt a keresztény gondolatot legjobban az Isten szolgálatában az oltáron *önmagát emésztő gyertya* jelképezi s egyben emlékeztet a szent Szűz egyszerű áldozatára is. Hűség tükröképe a minden áldozatra kész Boldogasszonynak, az «Úr szolgáló leányának», amint a Krisztus személyes szolgálatában tölti napjait: neki él, neki dolgozik s *önmaga fogyasztva önmagát* táplálja a belőle kiáradt fényt, a világ világosságát. Jelképezi ugyanakkor magát az Üdvözítőt, aki Édesanyja karjain hozza meg Atyjának élte áldozatát, hogy «engedelmes legyen neki mindhalálíg» s «bevégezze a művet», melyre küldetett.

Erre gondol az Egyház, mikor február másodikán gyertyát szentel.

Keresztény szokás, hogy a haldoklónak gyertyát gyujtanak s adnak kezébe, hogy mintegy megvilágítsa vele a sötét utat, amelyre készül: a hit fényével a jövődőt.

Egy egyszerű asszony azt mondotta nékem egyszer, hogy aki nem veszi fel az utolsó szentségeket, «*az nem találja meg az utat a jó Istenhez*», az barangol mindenfelé, de nyugtot nem talál. Nos: így van! «*Én vagyok az út*», mondotta Krisztus s aki erre az útra lépni óhajt, annak az utat keresnie is kell. Erre az útra veti fényét, erre vezeti rá a haldokló keresztényt a templomban megszentelt gyertya, melyet megáldott a pap gyertyaszentelőkor: «*aki engem követ, az nem jár sötétben*». Mintegy kezébe veszi a lámpát s megindul vele az utolsó útra — a tengeren át. S a gyertya fénye előtt, mint Mózes lángoszlopa előtt felállnak mind a tenger hajjai s a haldokló száraz lábbal átmehet keresztül rajtok: «*scio cui credidi*», «*tudom, hogy kinek hittem*».

S mikor a gyertya rezgő fénye a Krisztusban elhaltnak csendesen mosolygó, boldog arcára esik, benne fellángol a feltámadás reménye: a sziklasir mélyéből előtörő katolikus hitnek világossága: «*tudom, hogy él az én Üdvözítőm s az utolsó napon újból feltámadok*». «*És ez a győzelem, mely a világ felett uralkodik, az a mi hitünk*».

Ezért mondtam azt, hogy szép, mélységes értelmű ünnepség a gyertyaszentelés; szép, mélységes értelmű annak, aki megérti.

Dr. Liebner János.

Pazzi szent Magdolna.

(1566—1607.)

(Folytatás.)

AZ OLTÁRISZENTSÉG a titkos, mély szentség. Oly igénytelen, oly csendes, oly élettelen minden a sz. ostyán és a sz. ostyában, ha hit nélkül szemléljük, nézzük azt. De csak nézzünk bele a sz. ostya életébe azzal az Istentől kigyujtott kegyelmi világossággal, a hit szemével s ott találjuk a lelkek Királyát; a csendet az Isten és a szerető, imádó lélek beszélgetése töri meg; szemben találjuk magunkat minden élet megindítójával, megteremtőjével, magával az «Élet»-tel. Sz. Magdolna mély lélek volt, azért bámulatos szeretettel csüngött a titkos, mély Szentségen. Már kora gyermekéveiben ezen boldogító mélységek felé vonzotta őt az Isten szeretete és kegyelme. Mikor később egészen felfogta ezen mélységek örömeit, eszébe sem jutott a sekélyebb vizekre való evezés gondolata, hanem mindig beljebb és beljebb kívánczolt az eucharisztikus örömtenger hullámain.

Egészen feltűnőek sz. Magdolna eucharisztikus vonzalmainak első megnyilatkozásai. Édesanyja gyakrabban szokott a szentségekhez járulni. A kis Katalin ilyen napokon mindig anyja körül tartózkodott, melléje ült s nem távozott oldala mellől egész nap. Édesanyjának csodálkozó kérdésére, hogy miért teszi ezt, így felelt: «Azért mama, mert ma Jézus-illatod van; Jézust érzem rajtad». Az első szentáldozását megelőző években, mikor őt magát még nem engedték az Úr asztalához, igen megvigasztalódott és némileg kárpótolva érezte magát, ha mások áldozását nézhette. Mikor a nagyobb ünnepeken az egész család megáldozott megvárta, míg valamennyien meggyóntak, azután végignézte szentáldozásukat s mindennek végeztével örömmel tért haza.

Tíz éves korában végre megvirradt életének legvirágosabb napja, mikor először vonult szívébe az élő mennyország, az Úr Jézus. Nem nehéz dolog az ő lelkivilágának elképzelése azok után, amit róla eddig hallottunk. Katalin szívét annyi örömmel és vigasszal töltötte el az Úr ezen a napon, hogy tényleg «felejthetetlen nap» volt számára. Az angyalok Kenyerének megkívánása annyira erősödött benne, hogy most már gyakran szeretett volna ennek a nagy boldogságnak részese lenni. Gyóntatóatyja ismervén Katalin vágyainak szent őszinteségét, megengedte neki, hogy hetenkint áldozhasson. Korán felfogta és tapasztalásból érezte Jézus látogatásának üdvös hatásait s azért egész héten át számlálta a napokat, várta, mikor virrad meg a szentáldozás napja. Első szentáldozása évének nagycsütörtökén különösen fontolóra vette az Úr Jézusnak mérhetetlen szeretetét irántunk, emberek iránt s az a vágy ébredt szívében,

hogy valamiképen viszonozza ezt a nagy szeretetet. Mivel úgy vélte, hogy Isten a szűzesség fogadalmát veszi tőle legszivesebben, ezt ajánlotta fel Jézusának viszonzásul az Oltáriszentség szerzési napjának évfordulóján.

Mikor Katalin tizennégy éves lett, édesatyját Cortona kormányzó-jává nevezték ki. Ennek a kinevezésnek természetes következménye az volt, hogy a család Firenzéből Cortonába költözött. Katalin azonban nem követte szüleit, mert ezek egy firenzei zárdába adták penzióba. Édesanyjának fájt ez a válás, de ő magasabb szempontból nézte ezt s azért örült neki, mert tudta, hogy ott több időt szentelhet az imának és a világtól is jobban visszavonulhat. Abban a zárdában a gyakori szentáldozás még az apácák között sem divott. A firenzei jezsuita-kollégium rektora ismervén Katalin lelki törekvéseit, arra kérte a zárda elöljáróságát, hogy legalább vasár- és ünnepnapokon engedjék meg Katalinnak a szentáldozást. Az apácák megengedték neki. De Katalinnak egész viselkedése — hiszen a növendékeknek megengedett szórakozásokat is kerülte — és gyakori áldozása nagy feltűnést okoztak. De ő mindezzel nem törődött s haladt a maga útján. A világi társalkodás helyett felkereste a beteg apácákat, azokat vigasztalta, buzdította a gyakori szentáldozásra, jámbor könyvekből olvasott nekik. Nemes életének gyümölcsei között a legértékesebbnek talán az bizonyul, hogy maguk az apácák is engedélyt kértek a gyakori szentáldozásra. Így tudott ez a fiatal bennlakó növendék egy zárda egész lelki életére olyannyira kiható és oly isteni gyümölcsöket termő szokásnak megteremtője, apostola lenni.

Bár csak tizenöt hónapig tartott a pazzi család tartózkodása Cortonában és Katalin időzése a zárdában, régi terve kinn a világban, melybe vissza kellett térnie, nem gyengült, hanem mindig erősebben foglalkoztatta. Lelkében már régóta egészen az Istené volt. De minden vonatkozásban az Istené szeretett volna lenni; az evangéliumi tanácsok követésével, a tökéletes szegénység, tisztaság és engedelmesség aranyláncáival kívánta földi és örök sorsát az Istenhez kötni. Különösen három zárdát szeretett s ezek közül választani nem volt oly könnyű dolog számára.

Pazzi sz. Magdolna.

Mikor azonban szeretetének legméltóbb tárgya, az Oltáriszentség alapján vizsgálta őket, azonnal tisztán látott; odament, hol legbensőbben érintkezhetett a szeretet Istenével, ahol mindennap áldoztak és ez az angyalokról elnevezett Mária-zárda, ez a csendes kármelitazárda volt. Kedves jelenség ez az ő életében s mindennél jobban igazolja azt, hogy az Oltáriszentség szeretete mily mélyen élt, világított az ő lelkében.

1582-ben Nagyboldogasszony ünnepét megelőző napon lépte át annak a háznak küszöbét, melybe az Oltáriszentség kegyelmi fénye vonzotta. Amint Katalin eddig megtett a világban, azt Magdolna folytatta, kiépfítette a zárdában. Méltán alkalmazhatjuk itt az Irás szavait: «Az Úr egyedül vala vezére... Magas földre helyezé őt, hogy egye a föld gyümölcsét, hogy mézet szíjjon a kősziklából és olajat a kemény szirtből (Deut. 32, 12—13.)». Isten a zárdai élet magas földjére helyezte Magdolnát. Itt csodálatos, rendkívüli utakon vezette őt. Bár a kolostori életnek sok a kősziklája és kemény szirtje az önmegtágadó, lemondó élet miatt, az Istent szerető lélek csupa mézet és olajat talál azokban. Maga az Úr Jézus az ilyen léleknek méze és olaja. Sz. Magdolna bátran járt ezeken a kősziklákon és a kemény szirttek között, szigorú lemondó életet élt, de ép ezért jutalmazta meg az Isten az ő boldogító szeretetének mézével és olajával. Minden nap drága volt neki. Azonban a csütörtököt és pénteket különösen szerette. A csütörtököt a szeretet napjának szokta nevezni, mert ezen a napon szerezte az Úr Jézus az Oltáriszentséget. Hallottuk, hogy a fogadalmát követő negyven napon át a szentáldozás után elragadtatásba esett. Tehát ép a szentáldozás után érezte Istennek ezen rendkívüli leereszkedését, mely rendszerint két óráig tartott. Itt világosította fel az Úr, hogy mily szép és nagy az a lélek, aki itt a földön szívesen szenved az Istenért; itt tudta meg, hogy az Isten kegyelmében élő léleknek milyen nagy az értéke az Isten szemében s hogy ha ezt az illető lelkek tudnák, meghalnának a nagy szeretettől. De egyúttal arról is felvilágosította az Úr, hogy az a lélek, aki nincs az Isten kegyelmében, egészen megsemmisülne szegényében, ha állapotát Isten szemével láthatná. «Szeress, hogy a szeretet mindig nagyobb és nagyobb legyen benned», így szólt hozzá, így lelkesítette őt az Úr.

Ha a zárda lakóinak mindennapi szentáldozása vitte őt az angyalokról nevezett Mária-kolostorba, egészen természetes, hogy a zárdában mindennap áldozott. Tudta, hogy milyen nagy kegyelem ez s azért a legnagyobb áldozatok árán is megáldozott. Mikor betegsége ágyhoz kötötte, testi gyengesége miatt egyszerre igen keveset vehetett magához s azért minden három órában kellett táplálkoznia; erős köhögési rohamait is csak a bőjt feladásával állíthatta volna el. De inkább tartózkodott minden ételtől és italtól, elviselte az ezzel járó kínokat, csakhogy meg-

áldozhassék. S mikor kérték, hogy ne növelje így a szenvedéseit, így felelt: «Jézusért még sokkal többet kellene tennem; ezt a kis szenvedést előkészületül ajánlom fel neki s amíg tehetem, szívesen szenvedek egy kicsit, hogy szívembe fogadhassam őt. Bár nem érzek nagy áhitatot a szentáldozásnál, mégis igen nagy békéhez és nyugalomhoz jutok általa. Kivüle nincs is egyéb vigaszom betegségemben». Mikor pedig megesett, hogy az orvosság bevétele miatt nem áldozhatott, igen érezte a szentáldozás hiányát. Erről ő maga így nyilatkozott: «A szentáldozás mindig megerősít, hogy a kínokat és szenvedéseket türelemmel viselhessem, ha azonban nem áldozhatom, érzem, hogy lelkem nélkülöz valamit».

Az oltáron, a katolikus templomok oltárain található fel a szeretet lángoló tűzhelye. Onnét kapja a keresztény lélek azokat a gyújtó szikrákat, azt az égi parazsat, amely a saját keblébe is lánggra lobbantja és felmelegíti az egyébként oly hideg, Isten ügyei iránt oly közönyös emberi szívet. Sz. Magdolna szíve itt az oltár előtt lett oly izzóvá, oly tűzessé, oly önzetlenné. Gyakran látogatta a szentségházban imádkozó, szerető, áldástosztó Jézust, hogy őt imádjá, szeresse, tőle kegyelmeket kérjen. Imáadását, önmegtágadásait a farsangi időben megkettőzte, mert hiszen akkor alszik ki oly sok lélekben a szeretet tüze, szűnik meg lángolása. Néha még éjjel is felkelt és a legméltóságosabb Oltáriszentség elé sietett, hogy könnyeivel indítsa meg Jézus isteni Szívét, nyerjen bocsánatot a bűnösök számára. Egyszer kezébe vette a feszületet, megölelte, megcsókolta s így kiáltott fel: «Ó szeretet, ó szeretet! téged nem ismernek, nem szeretnek». Máskor megállott a feszület előtt, reátekintett s bensőséges szeretettel így beszélgetett vele: «Édes Jézusom! bár az egész világon mindenfelé hirdethetném a te szeretetedet, hogy mindenki áldhassa és magasztalhassa azt. De az a szörnyű méreg, az önszeretet megakadályoz bennünket a te megismerésedben és szeretésedben. Ó szeretet! egyedül téged kívánlak és semmi mást. Ki tudja szereteted nagyságát igazán fel-fogni és azt kellőképen hirdetni? Hiszen szereteted végtelen, örök, változhatatlan».

Keressük fel mi is gyakran az Úr Jézust, a szeretet lángoló tűzhelyét oltárainkon. Kérjük őt, hogy a mindent megrontó önző szeretet változzék át, finomuljon lelkünkben önzetlen, melegítő, áldozatos Isten-szeretetté.

(Vége köv.)

Budapest.

Várkonyi Fidél dr.,

S. O. Cist.

Aquinói szent Tamás irásai az Oltáriszentségről.

Az Oltáriszentség szerzésének hármias indítói.

«*Jertek, egyétek kenyeremet, igyátok boromat, melyet nektek elegyítettem*». (Pldb. 9.) Ezen szavakkal hívogat bennünket az Úr az üdvösség lakomájára. Drága eledellel vár ide minket: testével és vérével. «*Ügyedet barátoddal beszélj meg és idegennek el ne áruld tiltkodat*». (Pldb. 6.) Titokzatos dolog az Oltáriszentség, szent titok az; a hitetleneknek nem, de a hívőknek kell tudniok arról. Jegyezd meg magadnak: az Oltáriszentség rendelésének hármias oka van; az, hogy emléke legyen az Üdvözítőnek, áldozata az oltárnak, eledele az embernek. E három okból rendelte az isteni bölcsesség e szentséget a három ősszoss ellen: az Istenről való megfélekedés, másnak a megrablása és a halálhozó gyümölcs okozta romlás ellen. Ősszüleink ugyanis, mikor a kígyóban rejtőző ördög megejtette őket, e három rosszat zúdítták önmagukra, de általuk utódaik is megromlottak. Az elsőről azt mondja az Írás: «*Az ember kevélységének kezdete az Istentől való elszakadás, midőn szíve eltávozik attól, aki őt teremtette*». (Sir. 10._{10, 15}). Elfelelte Istent, mert azzal foglalta el magát, hogy kárhuzatos beszédbbe ereszkedett a kígyóval; sok balgataggal még most is gyakran meg szokott ez történni. A másodikról meg ezt: «*Látá tehát az asszony, hogy lehet enni a fáról, hogy szemre szép s tekintetre gyönyörű; és vett annak gyümölcséből és megevé és ada férjének, ki szintén evett belőle*»; (Gen. 3₆) s így mindketten rablást követtek el. Hasonlóképen rabolnak azok, akik a teremtett dolgok használatában nem tartják meg az igazság mértékét. A harmadikról pedig ezt: «*A jó és rossz tudásnak fájáról ne egyél. Mert amely napon arról eszel, halálal halsz meg*» (Gen. 3.); és halhatatlanságod jó ajándéka megromlik. «*Megromlottak és utálatosak lettek*». (Zs. 13.) Épenúgy mindazok, kik a bűn mérgével élnek, meggyilkolják és romlásba döntenek a lelket. Tehát e hármias ősbaj ellen van rendelve e szentség. «*Vegyétek és egyétek: ez az én testem, mely érettetek adatik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre*». (Luk. 22.) «*Ezt cselekedjétek — mondotta — az én emlékezetemre*». Ime, az első ok: a feledés ellen emléke legyen az Üdvözítőnek. «*Mely érettetek adatik*», azaz, hogy mint Isten báránya fölálodoztassék. Ime, a második ok: a rablás ellen áldozata legyen az oltárnak. «*Vegyétek és egyétek*». Ime, a harmadik ok: hogy tudniillik a romlás ellen erősítő eledelünk legyen.

I. Az első ok tehát az, hogy az istenfeledés ellen e szentség emléke legyen az Üdvözítőnek, hogy tudniillik figyelmeztessen bennünket arra, hogy teljesen Istenre irányítsuk egész lelkünket és valamennyi tehet-

ségünket, miket elfordítottunk Istentől akkor, midőn megengedtük, hogy elkalandozzanak és bűnös gondolatokkal és érzelmekkel foglalkozzanak. Ezért mondja: «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre». Erre vonatkozólag mondja Eusebius: «Mivel az Úr magára vett testét szemünk elől az égbe vinni készült, az utolsó vacsorán testének és vérének szentségét kellett rendelnie számunkra, hogy az, ami egyszer váltságdíj gyanánt fölládoztatott, titokzatos módon állandóan fölládoztassék s mint örök áldozat éljen emlékezetünkben s mindig jelen legyen kegyelmeivel». Arra, hogy mindig emlékezetünkben legyen az Üdvözítő, szeretetének e három bizonyítéka ösztönöz minket: a bűnök bocsánata, a pogányok megváltása és jótéteményeinek folytonossága. Az elsőről mondja Izaiást: «*Én vagyok, én magam vagyok, ki eltörölöm gonoszságaidat enmagamér. és nem emlékezem meg bűneidről; gondoldj reám*». (43₂₅). A másodikról Jézus, Sirák fia: «*Kezesednek jótéteményét el ne felejtsd*» (29₂₀), sőt emiatt szeresd őt és imádságokkal és jócselekedetekkel fizess meg neki tartozásodat. «*Nyisd ki nekem hűgom, barátnőm, mert rakva fejem harmattal és hajfűrtjeim éjjeli csöppökkel*». (Én. 5₂). Nyisd ki, azaz fogadj lelkedbe, emlékezetedbe és szeretetedbe, mert fejem, vagyis istenségem rakva van harmattal, vagyis tele van irgalommal, hogy megbocsássam a bűnöket; hajfűrtjeim — emberségem — tele vannak éjjeli csöppökkel, vagyis a vérrelverejtékezés nyomaival, könnyeimmal, a kinszenvedésem vércseppjeivel, hogy a bűnökért adott elégtétel árán megváltsam elvetett örökségedet. A harmadikról meg így beszél az Írás: «*Vigyázz magadra és óvakodjál, hogy valamikor el ne feledkezzél a te Uradról Istenedről és meg ne vedd parancsait... hogy midőn eszel, iszol és jóllaksz... és bővelkedsz mindenben, föl ne fuvalkodjék a szived és ne fededkezzél a te Uradról Istenedről*». (Deut. 8₁₁₋₁₄). Amiként nincs egyetlen pillanat, amelyben az ember ne élvezné Isten jóságát, úgy kell, hogy emlékezetében mindig jelen legyen

II. E szentség alapításának második oka az, hogy áldozata egyen az oltárnak azon rablás ellenében, melyet mindennapi bűneinkkel követünk el, hogy amiként az Úr teste egyszer fölládoztatott a kereszten az eredeti bűnért, úgy az oltáron is állandóan feláldoztassék mindennapi bűneinkért s hogy legyen az Anyaszentegyháznak egy Istent engesztelő áldozata, drágalatos és kedves, olyan, amely az ószövetség valamennyi áldozatát fölülmulja. «*És tetszeni fog az Úrnak Juda és Jeruzsálem áldozata*» (Malak. 3₁), a királyé és katonáié, Krisztusé és az Anyaszentegyházé. Sándor pápa mondja: «Az Anyaszentegyház szentségei közül egyik sem lehet nagyobb, mint Krisztus teste és vére. Nem lehet ennél hatalmasabb áldozata; ez fölülmulja valamennyit: tiszta lelkiismerettel kell az Istennek följajnlani és tiszta lélekkel fogadni. És amiként a többinél nagyobb, a tiszteletnek is iránta a legnagyobbnak kell lennie».

A régi áldozat megváltoztatásának s ez új áldozathoz való csatlakozásnak hármasképpen oka — értelme van. Az első ezen áldozat szerzőjének, vagyis Krisztusnak hatalma, aki nemcsak azért változtathatta s akinek nemcsak azért kellett átváltoztatnia a régi áldozatot egy tökéletesebbé, mert Ő az egész világnak ura és királya, hanem mert a legfőbb áldozat bemutatásának joga Őreá szállott át. *«Megesküdt az Úr és nem bánja meg: te pap vagy mindörökké Melkizedek rendje szerint».* (Zs. 109.). Nem azt mondja, hogy *«Áron rendje szerint»*, vagy *«a leviták törvénye szerint»*, kik bakok és tulkok vérét áldozták föl, hanem Melkizedek rendje szerint, ki kenyeret és bort áldozott. Ezért kellett egy Melkizedek rendje szerint való más papnak támadnia és nem Áron rendje szerint valónak. Mert ha megváltozik a papság, a törvénynek is meg kell változnia.

Másodsorban pedig a mi bűneink miatt kellett megváltoznia a régi áldozatnak. Isten dicsősége megrablásának nagy mértéke, a rablónak hálátlansága és a megsértett Teremtőnek fölsége szempontjából oly nagy volt az összülők bűne, hogy annak a jóvátételére nemcsak az ószövetség áldozatai, de az egész világ valamennyi teremtménnyel egyetemben nem lett volna képes. Mikor Krisztus e világra jött, azt mondta: *«Áldozatot és ajándékot nem akartál többé, azért testet adtál nekem».* (Zsid. 10.). Vagyis: sem állatáldozatot, sem egyéb ajándékot nem akartál; ezek nem tetszettek; azért adtál nekem testet, mely szeplőtelenisége miatt többet ér minden áldozatnál; ez a test alkalmas arra, hogy élni tudjon s így általános megváltói áldozattá lehessen. *«Olyasmért kellett megfizetnem, amit el nem raboltam»;* (Zs. 68.) megfizettem akkor, amikor minden ember bűneit bemutatam a kereszten áldozatomat, mely elégséges volt azoknak eltörlésére.

Az ószövetségi áldozatok megszűntének harmadik oka az ótörvény elégtelensége. Amaz áldozatok nem tetszettek az Istennek, mert büntörölő és kegyelmet eszközölő erejük nem volt. *«A ti égő áldozataitok — mondja Jeremiás — nem kedvesek és egyéb áldozataitok nem tetszenek nekem».* (6₂₀). *«Irgalmasságot akarok és nem áldozatot».* (Oz. 6.). *«Égő és engesztelő áldozatot már nem kívánsz».* (Zs. 39.). *«Az ószövetségi törvény előírta cselekedetek révén egyellen lélek meg nem igazul Isten előtt».* (Róm. 3₂₀). *«Lehetetlen, hogy a bakok és tulkok vére eltörölje a bűnt».* (Zsid. 10.). *«Adtam nekik nem jó parancsolatokat és ítéleteket, melyek nem vittek életre».* (Ezek. 20₂₅). Adtam nekik nem jó, azaz kevésbé jó parancsolatokat; adtam áldozatokat is, vagyis szertartásos istentiszteleteket, amelyek azonban nem vittek életre, mert nem eszközölhették a megszentelő kegyelmet. Megszűnt a régi áldozattörvény, mert gyöngé volt és nem volt haszna; meddő volt, mert kegyelmet nem tudott adni.

III. Az Oltáriszentség szerzésének harmadik célja az, hogy az embernek eledele legyen, hogy erősítő orvosságos eledele legyen a halálos

gyümölcs okozta romlás ellen, amely az ősszülők révén oly gonoszul evődött bele az emberi nembe, hogy csak a lehető legjobb orvossággal gyógyítható, amit Isten bölcsesége csak kigondolhatott és készíthetett. *«A fölséges Isten földből (azaz a szűz Anya testéből) készítette amaz orvosságot és az okos férfiú nem iszonyodik attól».* (Sir. 38₁). Szent Ambrus szerint: Krisztus teste lelki orvosság, mely megtisztítja azokat, akik tisztelettel és bizalommal veszik magukhoz. Arra nézve, hogy mennyire szükséges Krisztus testének orvossága, tudnunk kell, hogy az átkozott kígyó a paradicsomban a tiltott eledel méregitalával háromszoros romlást ojtott az emberbe: a lélekbe a sötét tudatlanságot, a testbe a bűnös kívánságok kórját s mindkettőbe a halált. Krisztus testének orvossága azért rendeltetett, hogy ezt a sötétséget eloszlassa, a bűnös vágyaknak ezt a betegségét gyógyítsa és hogy halálunkat megölje. E hármas szempontból lehet az Oltáriszentséget három édes és gyógyítóerejű eledelhez hasonlítani: mézhez, fügéhez és szőlőfűrthöz. *«Egyél, fiam, mézet, mert jó az».* (Péld. 24₁₃). A méz Krisztusnak édes testét jelképezi. Jó ez azért, mert a sötét elmét megvilágosítja. *«Láttatok, hogy megvilágosodtak szemeim, mert megízleltem egy kevés a mézet».* (1. Kir. 14₂₀). *«Vajat és mézet eszik mindenki, aki az életnek van szánva... hogy tudniillik a rosszat megvethesse, a jót választhassa».* (Iz. 7₁₅). *«Az Úr az én világosságom... Óhózzá menjetek és világosság támad bennetek».* (Zs. 26₁). — A fügéről meg így beszél az Irás: *«Fügéket, igen jó fügéket».* (Jer. 24₃). A megismételt szó Krisztusnak, az Istenembernek édes testét jelzi. Ez kétszeresen igen jó, mert a testet is, a lelket is meggyógyítja a bűnös vágyak betegségétől. *«Izaiás egy csomó fügét hozatott, rátette a király kelevényére, aki ettől azonnal meggyógyult».* (4 Kir. 20₇). A király kelevénye jelzi a test vágyait, a csomó füge pedig Krisztus testét, mely tele van mindenféle javak édességével, hogy a rossz kívánságok orvossága legyen. — A szőlőfűrt hasonlósága így van az Irásban: *«Áldott a te méhednek gyümölcse»*, (Luk. 1₀), tudniillik Krisztus teste, mely éltető gyümölcs, kárhazatot olt és örök életet szerez. *«Azoké az élet fája, kik magukévé teszik az Istennek megfestesült bölcsességét».* (Péld. 3₁₈). Ezért mondja Ozeás próféta: *«Halálot leszek, ó, halál».* (13₁₁). Szent János evangelista pedig: *«Én vagyok az élet kenyere... Aki eszi az én testemet, annak örök élete vagyon... aki eszik engem, él énmiattam».* (6.) Szent Hilarius szerint: *«Ha esszük az Úr testét s isszuk a véré, az történik, hogy mi öbenne, ő pedig mibennünk lesz».* Örök életünknek tehát úgy lesz okozójává az Oltáriszentség, hogy Krisztust, ki maga az élet, testének közvetítésével és saját testünk révén önmagunkban birjuk állandóan és általa élni fogunk ugyanúgy, amiként ő él az Atya által, aki öbenne van.

Fordította: Eöri János.

A kisegítő-kápolnaegyesület eddig négy kisegítő kápolnát létesített, egyet a Verpeléti-úton, egyet a Tripolisban, egyet a Csaba-utcában. A negyedik kisegítő kápolna karácsony ünnepén nyílt meg a Római-fürdő telepen. Az egyesületnek eddig 26 törzsalapító, 110 alapító- és 320 rendes tagja van, vagyona pedig a jelentékeny kiadások dacára 41.000 koronát tesz ki. A templomszegény városrészek népe határtalan szeretettel és lelki szomjjal keresi és látogatja e szükségkápolnákat, melyek a XX. század jászolaként illeszkednek bele a szociális világrendbe.

Hivjatok papot! A Franciaországban harcoló amerikai katonák személyazonosságát igazoló jegyén ez a felhívás állott: Hivjatok papot! A szabad Amerika katonái ily zseniális módon gondoskodtak arról, hogy az egyháznak szentségeiben és vigaszában részesülhessenek, ha sebeikkel borítva a csataterén maradnak. Vajha az egyháznak minden gyermeke így gondoskodnék a legnagyobbértékéről, melyért a mennyei kereskedő eladta mindenét, hogy

ezt az egyetlen értéket a magáévá tehesse.

Mi a jezsuita-rend? Bernhard Zsigmond ily című könyvéből vettettek a következő beszélő számok:

Nyolcszázon felül emelkedik azon rendtársak száma, akik a vértanúság pálmáját vívták ki a világ különféle tájain, legnagyobb részét a missiókban. Oltárra emeltek közülök 92-t. Hazánk földjét is áztatta a társaság tagjainak vére és pedig: boldog Pongrác Istváné és Grodecz Menyhérté.

Az 1914. év végén kiadták a folyamatban lévő boldoggá és szenttéavatási perek jegyzékét. Ez jelzi, hogy a szertartások kongregációja 1915 elején 362 jezsuitának ily ügyét vette át hivatalos tárgyalásra.

A Jézus-társaságnak 17 ezeret meghaladó tagja közül hatezren állnak künn a missiók frontján. Ha elesik egy a harcmezőn — helyébe lép másik.

A most lezajlott világháborúban 1479 jezsuita vett részt. 177 katonalelkész a fronton papiszolgalatban, 641 nagyobb részét önkéntes ápoló a

tábori kórházakban, 95 kórházi katonapap. Közülök 143 halt hősi halált hazájáért.

Sommervogel nagy bibliografiája 11.000 jezsuita íróat sorol fel. Hazánkban a rend körülbelül 700 magyar jezsuita íróat termelt ki.

*

Köszöntések. Minden népnél szokásban van a köszöntésnek valamelyes módja. A különböző népeknél a köszöntésnek különböző formáival találkozunk. A görögök eleinte reggelenként jó kedvet, esténként pedig jó egészséget kívántak egymásnak. Idők multával a köszöntésnek más módját hozták szokásba és találkozásnál és búcsúzásnál egyformán e szóval üdvözölték egymást: *Chaire!* = Örvendj! A rómaiak nevükön szólították társaikat, találkozásnál *Ave!* = Légy üdvöz! — búcsúzáskor *Vale!* = Jó egészséget! felkiáltással. A zsidóknál az ismerősök egymás kezét csókolták meg. A frankok lekapták kalapjukat s ismerőseik kezébe adták. Más népeknél az üdvözlésnek más sajátos formái alakultak ki. Így az orosz leborult ura lábához, ha vele találkozott, átkarolta térdét s csókkal illette. A lengyel paraszt mélyen lehajtotta fejét ura előtt s vállon csókolta. A szláv fajokat ezen szolgai köszöntési módokban túllicitálják a Kelet népei. A török mellére kulcsolja kezét s fejét mélyen előre-hajtja. Az arab azt mondja: *Salem aleikum!* — s hogy elhidd neki, hogy őszintén beszél, szívére teszi kezét. A bengál és a hindu azt mondja: *Legalázatosabb rabszolgája!* — és mindenféle hókuszpókust csinál. A ceyloni leborul

feljebbvalói előtt s minduntalan azok nevét és címét mondogatja. Kinában, ha két lovas találkozik, az alsóbbrangú leszáll lováról s úgy várja be, míg a másik elhalad. A japán lehúzza szandáljait s karjait térdig lebecsátva kiáltja: *Ne bánts!* Abesszinia lakói térdre hullanak s a földet csókolják. Az egyiptomi ki nyújtja kezét, mellére csapja s fejét meghajtja. Afrika egész és félvad népei, amikor üdvözölni akarják egymást, orrukat egymás orrához dörzsölik. A tibetiek kiöltik nyelvüket, fogukat vicsorgatják s megvakarják a fülük tövét. Jáva gyanakodó lakói gyilokkal kezükben mennek társaik elé. A szerencsen megfogja társának ujját s azt megropogtatja. Scotera-sziget lakói találkozásakor egymást vállon csókolják, Orne-sziget lakói pedig leborulnak és elnyújtóznak. Az európai leveszi kalapját, a keleti pedig föiteszi. Ilyen és hasonló köszöntési módok vannak szokásban a kultúrátlan népeknél. A művelt nemzeteknél a köszöntésnek számos közismert formája van használatban. Az «*Adjon Isten!*» és «*Isten Önnel!*» szép köszöntési módok mellett forgalomban van egy sereg üres és semmitmondó formula, mint amilyenek ezek: *Van szerencsém!* *Alászolgája!* *Vagy a kálvinistaizú Jó napot!* *Vagy a boltossegédekre emlékeztető Kisztihand!* Mily kár, hogy a komoly, tartalmas, őskeresztény: *Pax tecum!* = Béke veled! köszöntés kiment a szokásból, vagy hogy a gyönyörű katolikus keresztény köszöntés: a *Dicsértessék a Jézus Krisztus!* mindinkább feledésbe merül.

Kánter prelátus üzenete.

Kánter prelátust negyedszázados oltáregyesületi igazgatói jubileuma alkalmából a budapesti országos központi Oltáregyesület felirattal üdvözölte. Az Oltáregyesület üdvözlő soraira alábbi válasz érkezett örgróf Pallavicini Edéné Öexcellenciájához, mint a budapesti országos központi Oltáregyesület elnökasszonyához:

Nagyméltóságú Örgrófné!

Kegyelmes Elnökasszony!

Nagy meghatottsággal vettem az engem fölötte megtisztelő sorokat, melyekkel a budapesti országos központi Oltáregyesület nagyérdemű vezetősége oltáregyesületi igazgatóvá történt kinevezésem 25 évi fordulója alkalmából engem megtisztelni kegyes volt.

Fogadja érette kegyelmes Asszony, fogadja az Oltáregyesület nagyérdemű Vezetősége hálás köszönetem kifejezését.

Az Oltáregyesület nagyérdemű Vezetősége nekem érdemül rója föl működésemet, amelyet az Oltáregyesület érdekében 25 év folyamán kifejtettem. Hálátlan lennék az isteni Gondviselés iránt, ha elfeledkez-ném azon kegyelmekről, amelyeket az Oltáregyesület kötelékében, az Úr Jézus dicsőségének előmozdítására oly bőségesen nyújtott felém. Ámde, ha ezeket némiképen felhasználtam is, ez nekem éppenséggel nem érdemem. Hiszen oltáregyesületi kötelességeimnek teljesítése nekem soha legkisebb önmegtágadásomba sem került, sőt annyi lelki örömet termelt számomra, hogy azokért egy egész életen át sem tudnék eléggé köszönetet mondani, amidőn hálatelt szívvel emelem kezeimet az Eucharisztikus Úr Jézus felé, imádva végtelen jóságát, hogy az Oltáregyesület fejlesztésének munkájában részvehettem, hogy az Istenben boldogult alapítóigazgató elhunytával átsegíthettem a 25 évbe azokat a terveket és óhajokat, melyek az egykori igazgató és elnöknő lelkében és szándékában megvoltak. Hálát adok a jóságos isteni Gondviselésnek, hogy

azok megvalósulásában az egyszerű jámbor hívek buzdításával támogathattam azokat a buzgó lelkeket, kik annyi szent hevüléssel és tehetségük, befolyásuk és anyagi nagy áldozataikkal az Oltáregyesület ma fennálló intézményeit megteremtették. Jórészüik átköltözött már az örökkévalóságba és én a legszilárdabban meg vagyok győződve, hogy most már «színről-szinre látják Azt, Kit itt a földön a legfölségesebb Oltáriszentségben oly buzgón imádtak». A másik részük még itt van a földön. Itt vannak ők a vezetők és a tagok között és én nem kételkedem és azért imádkozom is, hogy az Úr Jézus iránti lángoló szeretetük még mindig növekedni fog, hogy nagy és mélységes hitükkel, odaadásukkal és apostoli lelkületükkel ezekután is támogatni fogják az oltár szolgálát az Oltáriszentség kultuszának emelésében és a lelkek restaurációjának ama nagy munkájában, mely papokra és hívőkre soha úgy nem várt, mint épen most és a legközelebbi jövőben. Valóban az Oltáregyesületnek csak most lesz igazán nagy missziója. Hiszen épen most, amidőn a Mindenható keze négy év kimondhatatlan szenvedései és megpróbáltatásai után talán még nagyobb megpróbáltatások keserű tengerén fog keresztül vezetni bennünket, hol keressünk inkább vigasztalást, hol keressünk erőt és kitartást, mint épen az Úr Jézusnál, aki nem hagyott el bennünket, amidőn csaknem az egész világ ellenünk fordult. És mennyire meg fogják könnyíteni az Oltáregyesületek a poenitencia, a megtérés útját azoknak, akik e szerencsétlen napokban hitükben, lelkükben megtörve majd ismét az Úr Jézushoz kívánkoznak, amidőn reámutathatunk oltárainkra, a tabernakulumokra, amelyekben az irgalmas Szívű és büneink és gyarlóságaink dacára is minket végtelenül szerető Úr Jézus lakozik a legfölségesebb Oltáriszentségben! És azok a szegény templomok és oltárok, amelyek négy évi pusztulás és elhagyatottságuk után sóvárogva tekintenek felénk, az Oltáregyesületek felé, hogy könyörüljünk rajtuk?!

Azután van-e igazán katolikus hitélet az Eucharisztia nélkül? Van-e igazán áldás még a katolikus műveken is az Oltáriszentség áldása nélkül? Oh valóban érdemes és fölötte szükséges az Oltáregyesületért lelkesedni és fáradozni! Mondják meg azért, mélyen tisztelt Oltáregyesületi Vezetőség, mondják meg kérem azoknak, akik már eddig is tagjai az Oltáregyesületnek, maradjanak és legyenek hű és buzgó tagjai az Oltáregyesületnek ezekután is. Azoknak pedig, akik még nem ismerik az Oltáregyesületet és még nem tudják, mily sok boldogságot nyújt az Eucharisztia szolgálata, mondják kérem ezeknek: jöjjetek, jöjjetek ide az Oltáregyesületbe az Úr Jézushoz! Mondják meg kérem a többi katolikus egyesületek vezetőinek is: szép, fenséges a ti munkátok, de látjátok, csak az Eucharisztia szeretetével lesz igazán katolikus, lesz igazán áldásos és termékeny a ti működésetek! Én megvallom, hogy

nekem mindig az volt és az lesz a szilárd meggyőződés, hogy bármely katolikus egyesületbe belépni kívánó tagot először az Oltáregyesületben szeretnék látni, hogy itt eucharisztikus lelkülettel eltelve adja magát azután a szociális, a charitatív és más egyesületi működésre. Az ilyen tagok alázatosak, önzetlenek, buzgók és *megbízhatók* lesznek, mert szívüket, lelküket vezetni fogja az Úr és az önzetlen kitartásban és önfeláldozásban segíteni fogja őket. Az, aki oltárainkon magát nekünk és érettségünk teljeseen föláldozza.

Mindig ez volt a meggyőződés, és sohasem fájt nekem valami jobban, mint az, amidőn az országos katolikus nagygyűléseknél egyszerre csak elhagyták azt a szép és éveken át gyakorolt szokást, hogy nagygyűléseink mindig eucharisztikus gyűléssel és körmenettel vették kezdetüket. Nem nehéz visszaemlékezni, hogy a katolikus nagygyűlések csak az Eucharisziával kapcsolatosan voltak igazán nagyméretűek és termékenyek.

De lám, hová jutottam irásomban! Hálásnak kellett volna lennem a szíves jókívánatokért és vissza nem élnem a Nagyérdemű Vezetőség türelmével. De talán méltóságomul szolgál, hogy most úgyis ritkábban szólhatok közvetlenül, hogy épen most, amidőn a bekövetkezett nagy lelkikatasztrófiákkal egy új korszak elé került az Oltáregyesület is, lelkem mélyéből szeretném kérni az Oltáregyesület Elnökségét, Vezetőségét, Választmányát, terjesztőit és minden rendű tagjait: maradjatok hívek és ne hagyjátok el semmiféle kicsinyes emberi tekintetek és elkerülhetetlen emberi gyarlóságok dacára sem az Oltáregyesületet! És a híveknek egyenkint és általában odaszeretném kiáltani: Jöjjetek ide mindnyájan a mi jóságos imádandó Úr Jézusunkhoz!

A nagyérdemű Vezetőség kegyes figyelméért és jókívánataiért ismételten hálás köszönetet mondva és magamat ájtatos imáikba ajánlva mélyeséges tisztelettel maradok

Esztergom, 1918. december 10-én

Kégyelmes Elnökasszonynak

készséges szolgálja az Urban

Kánter Károly,

országos igazgató.

Kérdés. *Kath. folyóirataink java-része a papirhiány, valamint a szédítő drágaság miatt havi folyóiratból kéthavi folyóirattá alakult át. Ügylátszik, az Örökimádás sem fogja ezt a sorsot elkerülhetni. Két*

lehetőség van: vagy kéthavi folyóirattá kell átalakulnia, vagy pedig az előfizetési díjat kell emelnie, ha egzisztálni akar. Kéretnek lapunk barátai, szíveskedjenek talán ehhez a kérdéshez hozzászólni s nyilat-

kozzanak óhajaikról: kéthavonként jöjjön-e az Örökimádás s ára lehetőleg ne emeltessék, avagy havonként jöjjön-e, mint eddig s inkább az ára emeltessék. Ez esetben az árkülönbözet mintegy 2 koronát s az évi előfizetési díj 7 koronát tenne ki.

*

Központ. Február 9-én az Oltáregyesület közös istentisztelete: nyolc órakeresztmese, közös szentáldozással; d. u. négy órakeresztbeszéd és ünnepélyes áldás. Február 17-én d. u. 1/4 órakeresztterjesztőnéi ülés. Március 2-án, 3-án és 4-én, mint a farsang három utolsó napján «Negyvenórai Szentségimádás». Egész délelőtt szentmisék, d. u. szentbeszéd és áldás.

A nagybőjti szentbeszédnek minden szerdán d. u. a rendes időben fognak tartatni, a hamvazószerda és a nagyhét szerdájának kivételével.

*

Lelkigyakorlatok. Március 5-től 9-ig az Oltáregyesület választmánya és terjesztőnéi, a Keresztény Anyák és a Hétfájdalmú Szűz Kongregációja részére. Március 12-től 16-ig a Virgo Reparatrix kongregáció II. csoportja részére. Március 26-től 30-ig a Virgo Reparatrix kongregáció III. csoportja részére. Április 2-től 6-ig a Szent Anna kongregáció részére. Április 9-től 13-ig az Oltáregyesület nyilvános lelkigyakorlatok az Örökimádás-templomban.

*

A novéna. A Jézus szent nevével kapcsolatos kilencnapos ájtatosság,

mely eredetileg január 18-án vette volna kezdetét, elhalasztatott. A novéna legnagyobb valószínűség szerint az Úrnapnak előkészítő ájtatosságát fogja képezni.

*

Választmányi ülés. A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület választmánya múlt hó 13-án értekezletet tartott. A tanácskozáson özv. örgróf Pallavicini Edéné elnökölt.

Dr. Mészáros János prelátus, ügyvezető-igazgató ismertette az Oltáregyesületnek Kánter prelátus 25 éves igazgatói jubileumára tett előkészületeit. Az ünnepség napjára az Oltáregyesület december 8-át tűzte ki. Országos igazgató azonban gyengélkedése miatt távolmaradni kényszerült s így a jubileumi ünnepség egyelőre elhalasztatott.

Ügyvezető-igazgató bemutatja Kánter prelátus üzenetét, melyet országos igazgató az Oltáregyesület üdvözlő feliratára küldött válaszul Pallavicini Edéné örgrófnő elnöknőnek, valamint az Oltáregyesület tisztikarának és tagjainak.

A tanácskozás tárgyát a jubileumon kívül belső Oltáregyesületi ügyek képezték. Az értekezleten dr. Mészáros János prelátus, ügyvezető-igazgató, özv. örgróf Pallavicini Edéné elnök, a Mária Reparatrix-zárda főnöknője, mint társelnök, Kiss Aladárné másodelnök és a zárdaitkárnök mint jegyzőkönyvvezető vettek részt.

*

Az esztergomi Oltáregylet közgyűlése. Az «Esztergom» hetilap írja:

A helybeli Oltáregyesület folyó hó 15-én tartotta meg idei közgyűlését. — A tagok és vendégek feltűnő nagy számban jelentek meg a közgyűlésen. Az elnökön megnyitó beszéde után, melyben az elmúlt évben kifejtett egyesületi működésről számolt be s a tagokat összetartásra, vallásos kötelemük teljesítésére buzdította, a pénztárnok adta elő a pénztári számadást, mely kedvező eredménnyel zárult. Majd az elhunyt özv. Nedeczky Miklósné választmányi tag helyébe Szarkássy Gizella úrhölgy választatott meg. Ezután dr. Madarász István igazgató tartotta meg mély lélekre valló, széles perspektívát nyújtó felolvasását, mely a «Szeretet tűzhelyé»-hez vitte a hallgatóság lelkét. Végül Kápter Károly prelátnok, akit az Oltáregylet hódolattal s lelkesedéssel üdvözölt azon alkalomból, hogy buzgó oltáregyleti tevékenységének 25 éves évfordulóját ünnepelte, szívhezszólo beszédet intézett a tagokhoz. Buzdította őket, hogy ne csak a templomban legyenek az eucharisztikus Jézus imádói, hanem vallják s védjék Őt meg a társadalmi s állami élet minden fórumán is, főleg most, mikor a szabadság, egyenlőség és testvériség korszakában a legádázabb támadást intézik a keresztény világnézet ellen.

*

Novotny János esperes-plébános a *barstaszári* Oltáregyesületi tagok

nevében 400 koronát küldött a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület céljaira. Ez az összeg, a barstaszári Oltáregyesületnek ez az önkéntes adója és nagyszerű szeretetadománya fényes és valósággal kézzelfogható módon igazolja, mily súlya van egy buzgó lelkipásztor szavának s mily érzéke van az Oltáriszentség ügye iránt az egyszerű népnek, mint tud érte nemcsak lelkesülni, hanem egyszersmind áldozatot hozni. A barstaszári Oltáregyesület nevét és ügyszeretét az Oltáregyesület történetébe arany betűkkel kell bejegyezni.

*

Oltáregyletek Budapesten. Dr. Mézáros János prelátnok, várplébános állandó, lelkes agitációjának eredménye és gyümölcseként mult év folyamán a főváros két kerületében létesültek oltáregyesületi szervezetek, nevezetesen a Krisztinavárosban és a Felsővízvárosban. Nincs messze talán az az idő, amikor minden kerület kiépíti a maga oltáregyesületi fiókját s a havi szentségimádás és a gyakori szentáldozás révén az «elrejtett manna» a «fiak kenyérévé» s a hívő népnek közkincsévé teszi.

*

Oltáregyesület Győrszentivánban. A háború utolsó heteiben Győrszentivánban oltáregyleti fiók létesült. A zászlóbontást a község lakossága lelkesedéssel és élénk tetszéssel fogadta. Az új fiókoltagyesület igazgatójává † dr. Hajdu Tibor főapát dr. Niszler Teodór bencés plébánost nevezte ki.

Az 1918. évben elhalt oltáregyesületi tagok névjegyzéke.

Weisz Mária, Bordigán Teréz, Budapest. — Kék Katalin, Rakamaz. — Holdaritz Rudolfné, Apolla, özv. Komlósi Györgyné Mária, Fiala Györgyné Ilona, özv. Turchányi Ferencné Mária, Takács Angela, ifj. Csiffary Györgyné Ida, Vágfarkasd. — Béres Julianna, Kis Angyél, id. Csontos Erzsébet, Parad. — Fejes Mária, Bodony. — Szabó Ágnes, Aszád Mária, Molnár János, Andrékovics Cicelle, Vámosmikola. — Péter Fanny, Solmosy Janka, Hellebronth Jánosné, Budapest. — Forró Miklósné, Balázs Györgyné, Nagy Sándorné, Gúta. — Fekete Gáborné, Csékút. — Gazdik Katalin, Tatárszentgyörgy. — Sály Franciska, Kovács Magdolna, Tóth Róza, Pál Ágoston, Kertész Ágnes, Pétervására. — Hoffmann Tódorné terjesztő, özv. Méhes Jánosné, Veszely Mária, Tury Gizella, Budapest. — Hessmann Adolf, Lestár János, ifj. Boldis Simonné, Mészáros Viktória, Péli János, Bolgár Simon, Ivanics Ferenc, Bolgár Rozália, Tamás Mihály, Tóth Györgyné, Balla János, idb. Lestár Rozália, Molnár Jánosné, Okos Erzsébet, Gyerk. — Schneider Teréz, Gödöllő. — Petrovics Dorottya, Sár. — Helfer Mária, Korpics Anna, Budapest. — Borbély Mária, Nagycédeny. — Kniedl József, Hustovics Teréz, Rosenkranc Teréz, Vágner Erzsébet, Braun Ferenc, Kukmér. — Gulyás Marcell, Makay Ilona, Kurucz Erzsébet, Mészáros András, Jászládány. — Cseh Mihály, Lázár Zsuzsanna, Pomázy Eszter, Szücs Eszter, Nagy Ferenc, Jászládány. — Kis János, Kovács Ágnes, Hegedüs Mária, Bajnócky Ferenc, Tasy Erzsébet, Gyenes Anna, Korenkó Bertalan, Szajol. — Palócz Veron, Kozma Marcell, Kovács Julis, Tóth Franciska, Tóth Teréz, Szántó Margit, Szabó Marcel, Mócsár Krisztina, Tözsér Amália, Juhász Viktor, Meleg Mária, Bordás Anna, Dobos Márcell Anna, Barócsi Ferenc, Róth Julianna, Dékány Magda, Nagy Gy. Erzsi, Tözsér Julianna, Szántó Margit, Kókay Franciska, Barins Julianna, Nagy Erzsébet, Faragó Alajos, Fehér Anna, Nagy G. Viktor, Szabó Mária, Czako Anna, Moczár Verona, Gadai Imre, Tözsér Margit, Csalári Marcel, Fehér István, Kókai Verona, Szabó Teréz, Jászárokszállás. — Hugaí Mária, Nagy Juliska, Budapest. — András Mária, Feldebrő. — Pásztor Mária, Farkas Julianna, Szűcs Rozália Ficzera Rozália, Gáva. Büki Erzsébet, Gerencsér Borbála, Németh Péter, Laczi Zsuzsanna, Bukovecz Orsolya, Ferenczech Katalin, Göntér Katalin, Lendvavásárhely. — Butz Ferencné, Holczchuch Lajosné terjesztő, Budapest. — Kocsis Ferencné Bánhida. — Szőke Borbála, Szentgyörgyábrány. — Chimani Eliz, Misselbach. — Kalikin Teréz, Vinga. Tilk Margit, Hensperger Margit, Rakamaz. — Bessenyi Szabó Kálmánné Mária, Nonner Johanna, Budapest. — Ferencz Anna, Erdőtelek. — Vadas Gyula, Dénes Judit, Farkas Erzsébet, Sávoly Mária, Tözsér Erzsébet, Godó Cicelle, Karanesség. — Hegyi Irma, Budapest. — Vožár Mária, Parizs Etel, Ipolyvarbó. — Özv. Horváth Mihályné, Újfehértó. — Weigand Mária, Budapest. — Bostyák Borbála, Tatárszentgyörgy. — Várkonyi Rozália, Gyurcsik Erzsébet, Racsek Anna, Tarnaméra. — Mihálka Jánosné, Budapest. — Perger Anna, Rakamaz. — Tóth Erzsébet, Halmaj. — Szlivka Zsófia, Vedfalu. — Vágó Alajosné, Budapest. — Suller Anna, Rakamaz. — Nyolczas Ilona, Cseh Erzsébet, Sándor Anna, Dravicz Mária, Jászládány. — Deli Szabó Ida, Nagyláng. — Luib Lujza, Kiss Blanka, Hubay Irén, Budapest. — Özv.

Hinterstein Bódogné, Anna, Palotaújfalu. — Viktor János, Budapest. — Tilmány János, Hernádcsány. — Özv. báró Brandenstein Ottóné, Budapest. — Frey Mária, Nógrádrterény. — Knauer Anna, Ruba Mária, Rakamaz. — Potassy Jánosné, Eperjes. — Özv. Németh Istvánné, Sárvár. — Dermendzein Ágota, Gergov Katalin, Vinga. — Kozma Borbála, Budapest. — Hekman Mária, Knauer Margit, Rakamaz. — Barabás Franciska, Nagytétény. — Gerger Mária, Vármiklós. — Orgán Jánosné, Rozsnyó. — Horváth Mária, Újfehértó. — Jäger Borbála, Tatárszentgyörgy. — Németh Balázsné, Párkány. — Popovics Rozália, Rakamaz. — Lósi Angela, Vághosszúfalu. — Stomp Mária, Ferenc Anna, Besenyei Erzsébet, Balog Verona, Erdőtelek. — Mayer Genovéva, Nemetűjvár. —

A budapesti központi Oltáregyesület terjesztőnei.

Az I. kerületben: Bacsa Andrásné, Ábel Jenő-u. 13.; Gálfi Gizella, Pauler-u. 11.; Kántor Vilma és Erzsé, Pauler-u. 2.; Karkis Malvin, Tigris-u. 2.; Lorencz Adél, Várpalota; Miskó Józsefné, Apród-u. 1.; Harer Gyuláné, Átlós-út 22.; Payer Istvánné, Naphegy-u. 13.; Németh Mária, Csörcz-u. 12.; özv. báró Skerlecz Károlyné, Uri-u. 64.; Skerlecz Cara bárónő, Uri-u. 94.; Szabó Alajosné, Fehérvári-út 16/a.; Szathmári-Illes Jánosné, Krisztina-körút 89.; Schraub Paula, Országház-u. 13.; Tóth Róza, Uri-u. 18.; Tóth Júlia, Uri-u. 18.; özv. Zubitzky Józsefné, Uri-u. 18.

A II. kerületben: Blaskovics Ida, Oszlop-u. 23.; Gervay Luiza, Erőd-u. 4.; özv. Jambrikovics Lászlóné, Ibl-Miklós-tér 5.; Balonyi Ilona, Nyul-u. 3.; Rosner Ferencné, Ibl Miklós-tér 2.; Knapp Konstancia, Toldy-Ferenc-u. 30.; Lutter Nándorné, Fő-u. 42.; özv. Aigner Gyuláné, Ilona-u. 10.; Haász Emilia, Batthyány-u. 4.; Hellebronth Berta, Margit-körút 1.; özv. Zuber Kálmánné, Csaba-u. 12.

A III. kerületben: Bacher Ferencné, Bécsi-út 40.; Predl Sándorné, Pacsirtamező-u. 35.; Debreczenyi Józsa, Zöldmáli-út 23/b.; dr. Gergelyi Ernőné, Polgár-u. 12.; özv. Stardelberg Hermanné, Újlaki rakpart 44.; dr. Telkessy Ivánné, Zöldmáli-út 10.

A IV. kerületben: Fischer Róza, Váci-u. 67.; Novák Mártonné, Ferenciektere 2.; Tausch Hermin, Borz-u. 1.; Finta Róza, Veres-Pálné-u. 27.; Tóth Pálné, Városház-u. 11.

Az V. kerületben: Hámor Józsefné, Dorottya-u. 1.; Perczel Crescence, Vécsey-utca 5.; Papp Jánosné, Árpád-u. 6.

A VI. kerületben: Horváth Vilmosné, Dessewffy-u. 35.; Krammer Gézané, Rákóczi-út 10.; özv. Lafrankó Jánosné, Erzsébet-körút 50.

A VII. kerületben: Bittera Zoltánné, Rottenbiller-u. 4/b.; Kluzatsek Rezsőné, Vörösmarty-u. 10/b.; Kormuth Gizella, Rákóczi-út 4—5.; Madaras Józsefné, Rákóczi-út 53.; Peterdy Alice, Király-u. 102.; Steiner Mártonné, Egresi-út 96.; Várady Elekne, Dohány-u. 10.; Laub Jánosné, Király-u. 112.

A VIII. kerületben: Barkóczy Ilona bárónő, Sándor-u. 23/b.; gróf Batthyány Tivadarné, Horánszky-u. 4.; özv. Gosztonyi Kálmánné, József-körút 63.; Hermann Lászlóné, Német-u. 37.; Jungmayer Mihályné, Nagytemplom-u. 31.; Kvassay Jenőné, Röck-Szilárd-u. 41.; Lafrankó Károlyné, Mária-u. 2.; Lobmayer Etelka,

Szentkirályi-u. 17.; Eberling Józsefné, Üllői-út 66.; Molnár Györgyné, József-u. 25.; özv. Marjai Károlyné, Óriás-u. 40.; Murmann Alexandra, Horánszky-u. 28.; Rózsai Valéria, Sándor-u. 13.; gróf Serényi Istvánné, Szentkirályi-u. 18.; özv. Stiepek Pálné, Jázmin-u. 9.; Szilágyi Lajosné, Óriás-u. 10.; Tihanyi Béláné, Szentkirályi-u. 11.; gróf Révay Simonné, Baross-u. 21.

A IX. kerületben: Kemenes Jánosné, Mester-u. 3.; Cseley Józsefné, Üllői-út 79.; Herfort Irén, Sziget-u. 5.; Feith Tamásné, Kinizsi-u. 23.; Fries Károlyné, Üllői-út 83.; Hofer Ferencné, Üllői-út 101.; Halmi Gyuláné, Üllői-út 101.; gróf Keglevich Miklósné, Erkel-u. 15.; Kegl Gizella, Üllői-út 85.; özv. Marchan Jánosné, Ranolder-u. 23.; Mitskó Ferencné, Szapáry-u. 34.; Pešthy Árpádné, Bakács-u. 8.; Rumples Gézőné, Üllői-út 85.; özv. Weisz Gyuláné, Üllői-út 101.

A X. kerületben: Fejős Lászlóné, Bánya-u. 3.; György Lászlóné, Harmat-u. 4.; Gulácsy Zsigmondné, Sziget-u. 26.; Hári Józsefné, Alkér-u. 15.; Kolompár Jánosné, Salamon-u. 7.; özv. Kellermann Jánosné, Jászberényi-út 41.; Kretschmer Ilonka, Szállás-u. 19/b; Horváth Veronka, Halom-u. 32.; Markó Istvánné, Bánya-u. 6.; Pártl Jánosné, Szent-László-tér 10.; Skopecz Gusztávné, Vaspálya-u. 5.; Skrincoz Józsa, Gergely-u. 33.; Szarka Józsefné, Liget-u. 29.; Surmann Józsefné, Apaffy-u. 24.; Szekrényessy Károlyné, Hölgly-u. 17.; Róth Erzsike, Nyitra-u. 16.; Ujváry Istvánné, Bánya-u. 3.; Wohl Magdolna, Vasgyár-u. 10.; Zöld Juliska, Korponai-u. 16.; Zapomel Jánosné, Somfa-u. 3.; Huzják Józsefné, Korponai-u. 9.; özv. Zwick Jánosné, Jászberényi-út 36.

Turóssy Anna, Kispest, Fő-u. 18.; Zichy Livia Klára grófnő, Adony, Fejér-m.

1918. december hóban befolyt adományok. Csaplár Istvánné 2 K, Csaplár Katalin 2 K, Csaplár Teréz 2 K, Horváth Anna 1 K, Tóth Terézia 1 K, Lősi Angela 1 K, Bodos Sarolta 1 K, Vörös Teréz 1 K, Horváth Andor 40 fillér, Eperjesi Ferencné 1 K, Spisits Erzsébet 3 K, dr. Mészáros János ügyvezető igazgató által 55.20 K, Retleginé 8 K, özv. gróf Wenckheim Frigyesné 50 K, Pinkaszentkirályi tagok 69.12 K, Mika Ferenc 2 K, dr. Cseley Józsefné 20 K, Holly Emma 1 K, Horváth Etel 12 K, Horváth Anna 4 K, Horváth Emma 4 K, Bödör Lajos 10 K, Pammer Emília 10 K, Papp Józsefné 5 K, Sorel Vencelné 5 K, Ullmann L. 2 K, Érczhegyi Ferencné 2 K, Moldován Béláné 1.40 K, Dömötör Marianna 2 K, Blaskovits Ida terjesztőnő által 14 K, Szájbel Ernő 2 K, Termes Józsefné 4 K, Philipp Karola 2 K, Osvatits Annus 8 K, Horváth Ferencné 2.50 K, Darányi Miklósné 4 K, Gröszinger Józsefné 10 K, Huszár Miklósné 20 K, Kozák Antalné 2 K, Czinger Mihály és neje 4 K, Negyedi tagok 28 K, Deméndi tagok 38 K, Geng Terézia 1 K, Kaiser Mihály 1 K, Németh Gizella 5 K, Oláh Katalin 4 K, Knapp Konstancia terjesztőnő által 39 K, Eberling Józsefné terjesztőnő által 22 K, Németh Mária terjesztőnő által 24 K, Molnár Györgyné terjesztőnő által 37.50 K, Szathmáry Gézőné terj. által 43 K, Hermann Lászlóné terj. által 10 K, Lafrankó Károlyné terj. által 20 K, Gálfy Gizella terj. által 13 K, Kompolti tagok 52 K, Lorenz Adél terj. által 4 K, Egerfőgyházmegyei tagok 300 K, Vince Mária 4 K, Világosi tagok 10 K, Friedrich Gyuláné 50 K, Kubicsék Mihályné 4 K, Hayduk Mária 1 K, Turmann Julianna 4 K, Práda Vilma 3 K, Szarvadi Mihály 3 K, Pálffy Elza 4 K, Bejna Ferencné

20 K, Velicskó Mihályné 2 K, Csiffári és tildi tagok 63 K, Csere Mihály 12 K, Györfly Kálmánné 4 K, Szabó Józsefné 10 K, özv. Böhm Nándorné 20 K, Gellérti tagok 36.76 K, Érsekújvári tagok 100 K, Kende Péterné 10 K, Szűts Lajosné és Szukénik Jánosné 2 K, Török Hermin grófnő 54 K, Papp Irén 24 fillér, Szeibl Julianna 1 K, Szebehelyi Erzsébet 52 fillér, Hozenberg Petronella 66 fillér, Buziás-fürdői tagok 10.40 K, Horváth Ilona 8 K, Névai Mária 4 K, Dobos Istvánné 1 K, Veczkó Irma 1 K, Dominek Sándorné 1 K, Hermarics Józsefné 1 K, Varga Andrásné 1 K, Muha Mária 2 K, Kovács Margit 3 K, Horánszky Ferencné 4 K, Hirschner Adél 50 fillér, Tomec Pálné 2 K, Marsán Jánosné 2 K, Bánó Józsefné 20 K, Molnár Jánosné 2 K, Tomasits Emma 1 K, özv. László Istvánné 6 K, Takács Adél 2 K, Nyirábrányi tagok 47.50 K, Posil Hugóné 2 K, Blaskovits Ida 3 K, Tiszaroffi tagok 3.44 K, Bencsik Erzsébet 2 K, Molnár Józsefné 4 K, Nevolnyi Ottilia 10 K, Kánter Károly prelátnak-kanonok, országos igazgató 500 K, Barstaszári és malonyai tagok 400 K, Szegedy Gina 20 K, özv. Kenessey Gézáné 4 K, Nejedly Vincéné 1 K, dr. Venczel Árpád 200 K, Kassaegyházmegyei tagok 300 K, Szmida Pálné 4 K, dr. Petes Antalné 10 K, Lotharidesz Jánosné 3 K, Ludányi tagok 120 K, Szobi tagok 32.50 K, Kékkúty Erzsébet 4 K, Atkári tagok 90 K, Sinka Viktória 4 K, Halmi Gyuláné 10 K, Szakács Róza 1 K, özv. Rózsa Dezsőné és családja 20 K, özv. Józsa Károlyné 7 K, Rumpfer Gézáné 4 K, Juszrovics Antalné 4 K, Gredeinz Anna 3 K, Manczel Mária 2 K, Tópatáki tagok 30 K, Jászladányi 188.50 K, Gyórszentiváni tagok 120.24 K.

1919. január hóban befolyt adományok. Seh Helena 4 K, Nagy Ernőné 1 K, Vlasics Anna 3 K, Mayer Julia 1 K, özv. Kucsera Richárdné 6 K, Fehér Antalné 4 K, Saitz Lászlóné 4 K, Mika Ferenc 17 K, Bednarsik Margit 5 K, Hengerth Szeréna 4 K, özv. Tekula Jánosné 2 K, Görlich Alajosné 2 K, Pataki Ferenc és neje 10 K, Zakaleczky Julianna 3 K, Meszner Julianna 4 K, Szűts Anna 2 K, Szűts Erzsébet 4 K, özv. Mauk Lajosné 10 K, Binder Rezső 2 K, özv. Marjai Károlyné 6 K, özv. Jávor Jánosné 2 K, özv. Funk Antalné 3 K, Sritcsék Ferencné 5 K, Góbi Júlia 10 K, Drahos Róza 2 K, Arnold Amália 2 K, Tóth Ilonka 2 K, Tóth Józsefné 2 K, Tóth Erzsébet 2 K, Tóth Piroska 2 K, Bogisich Irén 2 K, Szántó Irma 2 K, Geszterédi tagok 143.20 K, Ipolyvarbói tagok 62.40 K, Nagyoroszi tagok 47.20 K, Vágfarkasdi tagok 32 K, Baráth Mihályné 10 K, Storch Szidónia 6 K, Rothen Alajosné 10 K, Muzslai tagok 20 K, Kuchta Eszterné gyűjtése 80 K, Szkala Mária 3 K, Széll Pálné 2 K, Csávolszky Mária 2 K, Handrus Antalné 5 K, Gyerkő tagok 318 K, Tatárszentgyörgyi tagok 26.20 K, Holecz Anna 1 K, Burdet Eugénia 1 K, Mika Ferenc 2 K, Myszoglád Anna 2 K, Myszoglád Emília 4 K, Kapisinszky Ervinné 2 K, Szabó Borbála 1 K, Manzák Ferencné 5 K, Szőlősi Ferencné 5 K, Hanák Antal és családja 20 K, özv. Stiepel Pálné terj. által 65 K, Barstaszári tagok 400 K, Töry Emilné 20 K, Nagykátai tagok 10.70 K, Szimó tagok 100 K, gróf Wenckheim Gézáné 20 K, Nagy- és kissitkei tagok 30 K, gróf Zselenszki Róbertné 5 K, Ferencz Istvánné 4 K, Rakamazi tagok 80.16 K, Varga Józsefné 10 K, gróf Széchényi Imréné 10 K, Haas Erzsébet 2 K, Kovács Mária 2 K, Mészáros Lajosné 2 K, Kovács Mária 2 K, Szombathelyegyházmegyei tagok 197 K.

Felelős szerkesztő: **Horváth Rezső.**